

special Jongeren

Al het goede *AKC bijna honderd jaar*

‘Er waren tijden dat ik veel aan mijn hoofd had. Dan was ‘kamp’ alles wat ik nodig had. Dat gaf me ruimte om te verwerken, te zijn, te lachen en te vergeten.’

tekst Kalle Brüsewitz
foto Ramon Philippo

Sinds vorig jaar is Erik Hemmes (1995) de nieuwe voorzitter van de AKC. Hij ging mee als deelnemer, werd kampeider, bestuurslid en uiteindelijk voorzitter. Hij ziet een AKC-kamp voor zich dat is wat het altijd is geweest, en volgens hem altijd zal blijven: een plek waar iedereen zichzelf kan zijn, zichzelf kan ontwikkelen, men van elkaar kan leren en bovenal een hele toffe tijd kan beleven.

‘Ik weet nog dat ik, als ik vroeger als kleine jongen van kamp terugkwam, in de auto al in de eerste bocht in slaap viel. Dan droomde ik over keten, onbeperkt snoepen, gek doen en al die rare dingen die we deden. In de jaren erna kwam er steeds meer bij: vrienden, goeie gesprekken en mooie herinneringen. Nu kijk ik terug en realiseer ik me hoe we

gelachen hebben en hoe intens we genoten hebben. En dat wil je doorgeven aan het volgende kind: al het goede.

‘Ik weet ook nog dat we op het kamp De Overwinning – waar ik aan deelnam – na een dag harde wind en intensief zeilen een windstille avond hadden. De avondzon scheen en we dobberden wat op het IJsselmeer. Dat moment staat me nog bij, omdat het een ultiem moment was van stilte, warmte, vriendschap, overdenken en genieten. Mijn ultieme AKC-moment.’ ‘Uiteindelijk werd ik gevraagd als leider en kon ik al die dingen die de AKC mij heeft gebracht doorgeven aan generaties nieuwe enthousiaste AKC-ers. Ik merk dat de kampen me gevormd hebben. Niet alleen heb ik geleerd hoe belangrijk het is je zorgen even te kunnen vergeten, en

hoe goed het is om soms even uit je dagelijks leven te kunnen ontsnappen; ik heb ook geleerd om verder te kijken dan je eerste indruk. Zo heb ik mensen ontmoet die ik normaal nooit zou zien of spreken. En vriendschappen gesloten met mensen naar wie ik anders nooit om zou kijken. ‘Momenteel staan we aan de vooravond van een mijlpaal: de AKC bestaat bijna honderd jaar en daar gaan we de komende tijd hard mee aan de slag. Er komt een giga-reünie en een jubileumboek. Het is het begin van de toekomst. Het gaat erg goed met de AKC, iedereen is heel positief en gemotiveerd. Mijn opdracht is natuurlijk om dat te behouden en er nog honderd jaar AKC aan vast te plakken. Kortom, om een begin te maken met het behoud van al het goede.’ <<

Erik Hemmes

Dorus en Sophia maakten afgelopen jaar allebei een bijzondere reis via Menno's Global Village. Dat is de nieuwe doopsgezinde jongerenreisorganisatie die de Mennonite Voluntary Service (mvs) in een nieuw jasje heeft gestoken. Wat hebben ze beleefd?

Op reis met Menno's Global Village

tekst Janneke Leerink

Dorus Dekker, Haarlem (30 jaar)

Welke reis heb je gemaakt?

'Via Menno's Global Village ben ik in contact gekomen met MasterPeace. Met hen heb ik een reis gemaakt naar het Dhading-gebied in Nepal. Het ging erom in contact te komen met het gebied en de natuur, maar vooral met de mensen. We hebben een tocht gemaakt van zes dagen wandelen en vijf overnachtingen in tenten. De groep bestond uit Nederlanders en Nepalezen. Het idee is dat je van elkaar kunt leren en elkaar kunt inspireren. Daarnaast werden er vanuit de reis ook projecten gesubsidieerd, voornamelijk op het gebied van onderwijs en emancipatie.'

Waarom heb je deze reis gemaakt?

'Ik vind dit een ideale manier om een land te leren kennen. Het is heel moeilijk om het ware gezicht van een land te zien. Maar zoals we hier samen met de lokale mensen op stap zijn geweest, wandelend door gebieden met geen of weinig toerisme, zo kom je toch wel heel dichtbij een authentiek beeld van een land.'

Wat is je het meest bijgebleven?

'De verschillen in cultuur. Ik geloof dat we allemaal, alle mensen, heel erg op elkaar lijken. We worden allemaal gedreven door dezelfde motivatie. Maar ik merkte tijdens deze reis dat er ook grote verschillen zijn. Zo kun je in gesprek zijn en taalkundig geen problemen hebben, maar elkaar toch niet begrijpen. Van de verschillen viel vooral de grenzeloze gastvrijheid en zelfopoffering in Nepal op. Zo loop je bijvoorbeeld langs de weg en biedt een vreemdeling je eten aan. Terwijl je met een enorme groep bent. En wat me compleet verraste, was een meisje met knuffels in haar kamer. Toen ik vroeg wat haar lievelingsknuffel was, vertelde ze dat ze die had weggegeven omdat een neefje die ook leuk vond.'

Wat neem je mee naar huis?

'Ik heb vooral geleerd dat een andere plek compleet anders kan zijn. En dat ikzelf en heel veel andere Nederlanders snel een oordeel klaar hebben. Maar dat je meestal zo weinig van de situatie van andere mensen weet, dat je moet oppassen met je oordeel. Ik ben nu toch wat voorzichtiger geworden met het vormen van een mening.'

Sophia Mons, Leiden (20 jaar)

'Ik studeer Internationale Studies en Midden-Oosten Studies aan de Universiteit Leiden, waar ik woon met drie gezellige huisgenoten. Binnen de doopsgezinde wereld ben ik bekend met de акс-kampen, kom ik graag 'thuis' in Dopersduin en ben ik actief in het bestuur van Menno's Global Village. Daarnaast ben ik dol op lezen, muziek en spontane plannen met goed gezelschap.'

Welke reis heb je gemaakt?

'Afgelopen oktober ben ik met een groep van ca. vijftien mensen naar Israël-Palestina geweest. Het was de Solidariteits- en Ontmoetingsreis onder de ervaren leiding van Meta Floor, die ooit vijf jaar in Oost-Jeruzalem heeft gewoond namens Kerk in Actie. We hebben gesproken met Palestijnen en Israëli, met vredes- en gerechtigheidsorganisaties, en we hebben plaatsen bezocht waar het conflict het meest zichtbaar is. We zijn begonnen in Nazareth, wat nog in 'officieel' Israël ligt, en vervolgens doorgereisd naar bezet Palestijns gebied: de Westelijke Jordaanoever. Daar hebben we behalve de grote steden Bethlehem en Jeruzalem ook kleinere Palestijnse dorpen bezocht. We hebben veel lokale bewoners ontmoet, enorm veel geleerd over de oneerlijke stand van zaken en zijn erachter gekomen dat de situatie nog ingewikkelder, nog onrechtvaardiger en hopelozier is dan die van een afstand lijkt.'

Waarom heb je deze reis gemaakt?

'Door mijn studie wist ik al meer over de geschiedenis en de huidige situatie van Israël en Palestina. Al die tijd heb ik rondgelopen met de vraag: hoe is het mogelijk dat zulke onrechtvaardigheid vandaag de dag internationaal wel wordt gezien, maar er niets tegen wordt gedaan? Met name thema's als nationalisme, collectief geheugen en beeldvorming boeien me enorm. Als er in de kerk werd gebeden voor 'het joodse volk' begon ik haast te steigeren: hoe zit het dan met onze Palestijns-christelijke broeders en zusters? Ik wilde meer weten over de situatie daar, niet uit boeken maar door de menselijke ontmoeting. Volgens mij begint vrede met een glimlach, een hallo, en nog het meest met een luisterend oor.'

Wat is je het meest bijgebleven?

'Poe, het is haast onmogelijk om een keuze te maken. Is het het gesprek met de joodse ex-soldaat van Breaking the Silence, die door voor gerechtigheid te kiezen een aantal vrienden en familieleden heeft verloren? Is het de dag dat we om zes uur 's ochtends op pad gingen om olijven te plukken op het land van een Palestijn – de overheid had slechts één dag toestemming gegeven om te oogsten: duizenden bomen...? Is het die keer dat wij mee-protesteerden met de Women in Black: joodse vrouwen die elke vrijdag een uur lang in het zwart en in stilte de tekst 'Stop the Occupation' laten zien op het drukste kruispunt van Jeruzalem? Dat uur heeft veel teweeggebracht (met betraand gezicht): ik heb

meegemaakt wat het inhoudt om je in te zetten voor een misschien wel allang geleden verloren zaak. Ik wist niet wat me overkwam toen ik erbij ging staan. Binnen de kortste keren had ik tien middelvingers naar mijn hoofd geslingerd gekregen, was er een vrouw met Amerikaans accent, gedrapeerd in Israëlische vlaggen, aan het dansen en schreeuwen op het zebrapad, en verschenen de eerste politiebussen. Dat wij daar stil en zonder geweld stonden bleek van geen betekenis voor de buitenwereld... Toch kreeg ik ook af en toe een glimlach, een duim of een zwaaiende arm uit een raam. Zou het dan toch iets teweegbrengen?'

Wat neem je mee naar huis?

'Dat ik heb gezien, gevoeld en vooral beseft wat het woord 'bezetting' inhoudt. Ik ben er nog stil van... Ik ben niet thuisgekomen met antwoorden, maar blijf met vragen zitten. Hoe houd je het vol om de moed niet op te geven als de wanhoop nabij is? Wat betekent geweldloos verzet als je tegenstander niet schroomt om wel geweld te gebruiken? Hoe reageren je ouders en vrienden als ze erachter komen dat je je inzet voor gerechtigheid? Luistert er überhaupt wel iemand? Het enige wat wij kunnen doen is kritisch zijn, kritisch naar alles wat ons voorgeschoteld wordt. En in het algemeen zou het goed zijn als we allemaal wat minder zouden schreeuwen en wat meer zouden luisteren. Want zo begint het gesprek.' <<

MERK – jongerenreis & tienerreis

Levend 'Dutch Blitzen', samen reizen met leeftijdsgenoten en meedoen aan serieuze, sportieve en feestelijke activiteiten? Kom dan naar de MERK van **10 t/m 13 mei 2018**. De MERK is een bijeenkomst van Europese doopsgezinden, met voor alle leeftijden een programma. Ook voor jou! Deze keer wordt de Europese doopsgezinde conferentie in het Franse Montbéliard gehouden.

Vanuit de ADS wordt er twee jeugdritten georganiseerd: een jongerenreis en tienerreis. Je kunt je nog steeds opgeven voor één van deze reizen. Stuur voor meer informatie of opgave een mail naar joke.vanderheide@ads.nl.

lekenpreken – nieuwe cursus

'Het is heel spannend als je opeens 'de dominee' bent. Als 24-jarig broekie stond ik op de kansel en iedereen luisterde naar mij, terwijl ik geen theologie heb gestudeerd. Maar ik vond het wel heel erg leuk!' Dat zegt Margit Vellekoop, deelnemer aan de Jonge Lekenprekerscursus.

Inmiddels zijn er plannen voor een nieuwe lekenprekerscursus. Zodra minimaal zes enthousiaste jongeren zich hebben aangemeld, wordt de nieuwe cursus ingepland.

Geïnteresseerd? Stuur een mail naar joke.vanderheide@ads.nl.

regioweekend – leiding gezocht

Het gaat goed met onze tieners! Het slotweekend op Samen Eén en het startweekend in Dopersduin in 2017 telden ieder tussen de dertig en veertig deelnemers. Daar zijn we best een beetje trots op!

Vanwege het grote succes van de regioweekenden zijn we in alle regio's op zoek naar extra leiders. Lijkt het je leuk om in de leiding mee te doen, of van ervaren jeugdwerkers te leren hoe dat moet?

Meld je aan door een mail te sturen naar janneke.leerink@ads.nl. Ook voor andere informatie over regioweekenden kun je bij haar terecht.

Zeilzwerf

15 – 17 jaar

21 – 28 juli

Giethoor

12 – 14

28 juli

4 augustus